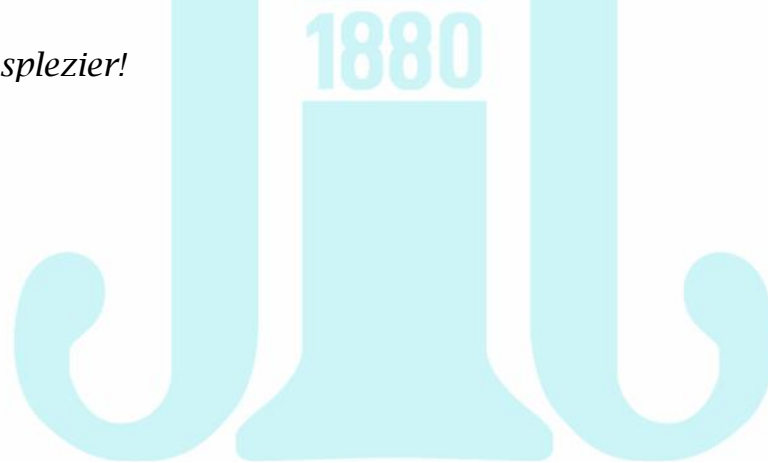

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN VRIJER VOOR KATLEEN

blijspel in twee bedrijven

door

Maike Ooms

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2651

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN VRIJER VOOR KATLEEN* op te voeren moet de naam van auteur *MAIKE OOMS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/038
ISBN 978-90-385-06883

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/Maike Ooms
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 1 heer)

KATLEEN : zestienjarige dochter van José en een echte tiener.

JOSE : moeder van Katleen, een zeer bijgelovige vrouw.

OMA : moeder van José en oma van Katleen.

IRMA : schoonzus van José en tante van Katleen, een niet al te snuggere vrouw die onder invloed van José al even bijgelovig is.

JEFF : zoon van madame Zora, de waarzegster.

DECOR

Een woonkamer met een zetel, tafel, stoelen en een kastje.

KORTE INHOUD

Katleen wordt zeventien en oma gaat haar helpen om er voor te zorgen dat ze meer mag uitgaan. Haar moeder denkt echter dat ze een vrijer wil als verjaardagscadeau. Als Tante Irma zich ook nog met de zaak bemoeit, stapelt het ene misverstand na het andere zich op en José is bang dat Katleen 'kuren' zal aanvragen als er op haar verjaardag geen vrijer voor haar neus staat. Samen met Irma stelt ze alles in het werk om een vrijer te vinden. Irma is echter niet van de snuggersten en zorgt ervoor dat er nog wat meer misloopt. Als ze er uiteindelijk toch niet in slagen een vrijer te vinden, besluit José om Irma als man te verkleeden, zo kan ze doorgaan als vrijer voor Katleen. Oma en Katleen raken op de hoogte van de plannen van José en Irma en besluiten het spelletje mee te spelen. Als alles eindelijk opgehelderd is, neemt Katleen het wijze besluit om voor haar volgende verjaardag 'alles behalve een vrijer' te vragen.

E E R S T E B E D R I J F

(José zit aan tafel en leest een boek. Irma op. Irma is heel zenuwachtig. Ze bid en maakt kruistekens. Ze loopt naar de kast en klopt enkele keren op het hout. Dan loopt ze achteruit rond de tafel en stampt enkele keren met haar voet op de grond. José bekijkt haar niet begrijpend.)

JOSE : Gaat het zo'n beetje?

IRMA : Nee, dat zie je toch.

JOSE : Irma, wat ben je nu eigenlijk allemaal aan het doen? Je bent zo zenuwachtig. Wat is er aan de hand?

IRMA : Ik ben daarnet onder een ladder doorgelopen.

JOSE : 't Is niet waar hé. Dat brengt ongeluk.

(José en Irma maken prompt een kruisteken bij het woord ongeluk.)

IRMA : Ja dat weet ik ook. En spreek dat woord ongeluk niet uit.

(Irma en José maken dadelijk een kruisteken.)

JOSE : Hoe kon je nu zó stom zijn om onder een ladder door te lopen?

IRMA : Ik kon er niets aan doen. Ik was met mijn gedachten ergens anders.

JOSE : Zoals gewoonlijk. En waar was je deze keer met je gedachten? Weer bij de een of andere prins op een wit paard?

IRMA : Oh nee, José, ik was met heel serieuze zaken bezig.

JOSE : Dat zal wel.

IRMA : Ja echt.

JOSE : En die zaken waren zó serieus, dat je voordat je het wist, onder die ladder was doorgelopen.

IRMA : Hoe weet jij dat?

JOSE : *(Sarcastisch.)* Omdat ik helderziend ben. Ik weet alles.

IRMA : O.

JOSE : Je bent toch achteruit terug onder die ladder doorgelopen, hoop ik?

IRMA : Als jij alles weet, waarom vraag je het dan?

JOSE : Irma, maakt me niet kwaad. Ben je achteruit terug onder die ladder doorgelopen? Ja of nee?

IRMA : Ja en nee.

JOSE : Dat kan niet. Het is ja of nee. (*Irma zwijgt.*) Je kan toch wel ja of nee zeggen?

IRMA : Dat kan ik zeker.

JOSE : Doe dat dan.

IRMA : Ja of nee.

JOSE : (*Kwaad.*) Irma alstublieft. Ben je nu achteruit terug onder die ladder doorgelopen?

IRMA : Dat heb ik geprobeerd.

JOSE : En?

IRMA : 't Is mislukt.

JOSE : Hoezo mislukt?

IRMA : Wel kijk, doordat ik achteruit liep, kon ik niet zien waar ik liep en toen ben ik tegen de ladder gebotst en toen viel ik op de grond en daar lag ik... midden onder de ladder.

JOSE : Midden onder die ladder?! Jij lag midden onder die ladder op de grond?! Als dat geen ongeluk brengt, (*Irma en José maken een kruisteken.*) dan weet ik het niet meer.

IRMA : Ja zeg, ik deed het toch niet met opzet!

JOSE : Dat zou er nog bij moeten komen. Vertel liever wat je toen gedaan hebt.

IRMA : Toen ben ik bang geworden.

JOSE : Natuurlijk, omdat je midden onder de ladder lag. Een mens zou van minder bang worden.

IRMA : Maar nee. Ik ben bang geworden omdat die schilder zei, dat hij zijn pot verf over mijn hoofd zou uitgieten, als ik niet maakte dat ik wegkwam.

JOSE : En wat heb je toen gedaan?

IRMA : Gemaakt dat ik wegkwam natuurlijk.

JOSE : Jij bent gewoonweg gaan lopen?!

IRMA : Wat zou jij doen, als er boven jou een schilder klaarstaat, om zijn pot met verf over je hoofd leeg te kieperen?

JOSE : Ik zou eens een hartig woordje gesproken hebben met die schilder.

IRMA : Awel, ik niet!

JOSE : Besef jij eigenlijk wel, hoevéél ongeluk (*Irma en José maken een kruisteken.*) het kan brengen als je onder een ladder doorloopt?

IRMA : Dat besef ik zelfs heel goed. (*Sarcastisch.*) En denk jij nu echt dat een pot verf op mijn hoofd dan zal helpen?! (*Kwaad.*) Een pot verf op je hoofd is al een ongeluk (*beiden maken weer een kruisteken.*) op zich. Weet jij wel hoeveel moeite het kost om verf uit je haren te krijgen? En trouwens, je moet niet zo paniekerig doen, ik heb heel de weg naar huis onzeveraders en weesgegroetjes gebeden.

JOSE : En jij denkt dat het probleem dan opgelost is. Als je midden onder een ladder hebt gelegen, is bidden alleen niet genoeg. Vooruit, neem jij het wijwater, dan steek ik kaarsen aan.

(Irma neemt haastig het wijwater en sprenkelt dit in iedere hoek in de vorm van een kruis. José steekt drie kaarsen aan.)

IRMA : En denk je dat dit helpt?

JOSE : 't Is te hopen, want als je midden onder een ladder hebt gelegen, mag je er bijna zeker van zijn dat de dood je op de hielen zit.

IRMA : (*Heft haar rechtervoet en kijkt over haar schouder naar haar hiel, dan doet ze hetzelfde met haar linkervoet.*) Nu denk ik toch dat je er naast zit, er zit helemaal niets op mijn hielen.

JOSE : Maar nee, slimmeke. Ik bedoel dat je er dan zeker van mag zijn dat je zal sterven.

IRMA : Zoiets zei madame Zora ook al.

JOSE : Madame Zora? Ben jij bij madame Zora geweest? Die waarzegster?

IRMA : Ja.

JOSE : En ze zei dat je zou sterven?

IRMA : Nee, dat niet.

JOSE : O, gelukkig.

IRMA : Ze zei dat mijn leven ten einde was.

JOSE : Dat is hetzelfde.

IRMA : Wel, dat dacht ik ook al.

JOSE : Sterven. Irma toch. Nu begrijp ik waarom jij die ladder niet zag staan.

IRMA : Je weet het dan toch!

JOSE : Al een geluk dat het vandaag niet vrijdag de dertiende is.

(Beiden maken een kruisteken.)

IRMA : Zeg dat wel.

JOSE : Zeg, maar het einde van jou leven! Ben je wel zeker dat madame Zora dat gezegd heeft?

IRMA : Heel zeker.

JOSE : Dat is erger. Ik heb in het dorp gehoord dat al haar voorspellingen uitkomen, stuk voor stuk.

IRMA : *(Begint te wenen.)* Jij kan een mens nogal moed inspreken.

JOSE : Irmaatje toch.

IRMA : Ik moet gewoonweg langer leven, want ik ben nog niet getrouwd en ik wil trouwen voordat ik sterf.

JOSE : Irma toch, trouwen, dat is toch geen reden om langer te willen leven.

IRMA : En waarom niet?

JOSE : Kijk, je kent niets van het huishouden en koken kan je zeker niet. Al werd je honderd jaar, dan zou jij nog geen man vinden die met jou wil trouwen. Dan maakt een jaartje meer of minder toch niets uit?

IRMA : *(Huult harder.)* Amai, merci!

JOSE : Maar Irma, ik bedoel het toch goed. En daarbij, een man, daar heb je alleen maar last mee.

IRMA : Dat begrijp ik toch niet.

JOSE : Neem eens voor een maand een hangbuikvarken in huis, dan zal je wel begrijpen wat ik bedoel.

IRMA : Een man is toch niet hetzelfde als een hangbuikvarken?

JOSE : Ah nee? Een man is lui, knorrig, hij heeft een buik ofwel van het bier ofwel van de koekjes en binnen de week is je huis een varkensstal. Denk maar aan mijn ex, dat was ook net een varken. Alleen een krulstaart, dat had hij niet.

IRMA : Ik heb toch niet gezegd dat ik met jouw ex wou trouwen. Ik wil trouwen met mijn prins op zijn wit paard.

JOSE : Prinsen op witte paarden bestaan niet.

IRMA : Jawel, ik heb het zelf gezien op tv, bij de koekjes van Prince.

JOSE : Irma, dat is toch geen echte prins. Echte prinsen bestaan niet.

IRMA : Ha nee? En prins Philip dan?

JOSE : Die is getrouwd.

IRMA : Maar prins Laurent is nog vrijgezel.

JOSE : Als jij daar mee zou trouwen, dan zou je overal te voet naartoe mogen gaan.

IRMA : Waarom?

JOSE : Omdat prins Laurant wel iets harder rijdt dan vijftig per uur.

IRMA : En prins Willem-Alexander dan?

JOSE : Die is onder invloed van de verkeerde vrouwen.

IRMA : Dan prins William.

JOSE : Die is voor jou veel te jong en daarbovenop is hij ook nog eens op het verkeerde pad, drank, drugs en noem maar op. Wees eens eerlijk Irma, zou jij nu echt met één van die prinsen willen trouwen?

IRMA : Heu, nee, maar er zijn ook nog wel andere prinsen.

JOSE : Irma, die volmaakte prinsen uit sprookjes die jij bedoelt, die bestaan echt niet. (*Irma kruist haar armen en kijkt kwaad.*) O.K., veronderstel dat prinsen echt bestaan, denk je dan echt dat er eentje met jou zou trouwen?

IRMA : En waarom niet?

JOSE : Irma, om met een prins te kunnen trouwen moet je knap zijn. Zelfs als je met een gewone man zou willen trouwen moet je al knap zijn. En toch zeker als je die man ook nog wil houden.

IRMA : Nu begrijp ik waarom die van jou er vandoor gegaan is.

JOSE : Wat wil je daar mee zeggen? Wil jij misschien beweren dat ik lelijk ben?

IRMA : Lelijk niet, niet echt, nee. Het is meer zo dat je eigenlijk iets of wat een zot hoofd hebt.

JOSE : O ja? En jouw hoofd is van binnen nog zotter dan van buiten.

IRMA : Zeg, jij bent precies zo kwaad.

JOSE : Ik ben zeker kwaad, heel kwaad zelfs.

IRMA : Pas dan maar op.

JOSE : En waar moet ik voor oppassen?

IRMA : Als ik seffens dood ben, dan ga jij je schuldig voelen omdat je ruzie met mij gemaakt hebt. Maar dan moet je bij mij ook niet meer komen wenen.

JOSE : Je hebt gelijk, het is nu niet het moment om ruzie te maken. We moeten iets doen.

IRMA : Wat dan?

JOSE : Om te beginnen, denk nog eens goed na wat Madame Zora nu precies verteld heeft. Want jou kennende, zal je haar wel gewoon verkeerd begrepen hebben. Vooruit, denk eens heel goed na. Wat heeft Madame Zora gezegd?

IRMA : (*Even stilte.*) Ik heb nagedacht.

JOSE : En?

IRMA : Ik heb er hoofdpijn van gekregen.

JOSE : Irma, alstublieft. Wat heeft Madame Zora precies gezegd?

IRMA : Wel, eerst zei ze goede morgen.

JOSE : Dat moet ik niet weten Irma. Ik wil alleen weten wat ze over dat doodgaan gezegd heeft.

IRMA : O. Ze zei dat een oud leven zou beëindigd worden.

JOSE : Ja, dat kan alleen sterven betekenen. (*Irma huilt opnieuw. José snel.*) Zeg, maar wacht eens. Als ze het over een oud leven heeft, dan kan ze daar jou toch niet mee bedoelen. Zó oud ben jij nu toch ook weer niet.

IRMA : Nu je zegt, dat is waar. (*Blij.*) O, maar nu begrijp ik het! Ze zal jouw leven bedoeld hebben.

JOSE : Mijn leven?

IRMA : Ja, jij bent de oudste van ons twee. Gelukkig zeg, ik voel mij al een stuk beter. Ik dacht even dat mijn laatste uren geteld waren.

JOSE : Amai, merci. Mijn leven telt niet zeker?

IRMA : Hoe bedoel je?

JOSE : Jij bent blij omdat ik ga sterven.

IRMA : (*Begint plots te wenen.*) O, José, jij gaat sterven.

JOSE : Ik krijg dan blijkbaar toch nog iets van medeleven.

IRMA : Maar natuurlijk. Jij bent toch mijn beste vriendin. Wat moet ik zonder jou toch beginnen? Als jij sterft, dan blijf ik helemaal alleen achter en dan ga ik verhongeren, (*Huilend.*) want ik kan niet koken.

JOSE : Denk jij nu echt alleen maar aan jezelf?

IRMA : Da's waar ook. Oma en Katleen zijn er ook nog. O, en dan gaan die ook verhongeren.

JOSE : Ja. En allemaal door jouw schuld, want jij moest zo nodig onder een ladder doorlopen.

IRMA : Dan gaan ze mij in de gevangenis stoppen. (*Huilt harder.*) Voor moord!

JOSE : Dan hoef je tenminste niet bang te zijn dat je zal verhongeren. (*Irma neemt een servet van tafel om haar tranen de drogen en stoot hierbij het zoutvaatje om.*) Nu stoot ze het zout ook nog om. Zijn de zaken nog niet erg genoeg misschien?

(*Katleen op.*)

IRMA : (*Neemt wat zout.*) Ik heb het niet met opzet gedaan.

(*Katleen staat nu achter Irma. Irma strooit ijverig zout over haar schouder. Het zout vliegt recht in het gezicht van Katleen.*)

KATLEEN : Hé, bah. Recht in mijn ogen.

IRMA : Sorry, Katleen, maar ik had zout gemorst.

KATLEEN : Met jullie stom bijgeloof. (*Ziet de kaarsen.*) Zo te zien hebben jullie het weer erg te pakken.

JOSE : Ja zeg, Irma is daarstraks onder een ladder doorgelopen en nu heeft ze ook nog zout gemorst.

KATLEEN : Ruim dan de tafel af, dan kan je geen zout morsen. (*Katleen neemt hierbij het zoutvaatje van tafel, zet het op het dienblad en gaat verder met het afruimen van de tafel.*)

IRMA : Nee, het zout mag je pas als laatste van tafel wegnemen. (*José neemt het*

zoutvaatje en loopt, met het vaatje in haar hand, achterwaarts rond de tafel en zet dan het vaatje terug op tafel.)

KATLEEN : Wat doe je nu?

JOSE : Ik draai de tijd terug.

KATLEEN : Dan zou ik nog een paar keer rond de tafel lopen.

JOSE : Denk je dat dat nodig is?

KATLEEN : Ja, dan ben je meteen van je rimpels en je grijze haren af. Je mag wel niet overdrijven met dat achteruit lopen, want anders moeten we je nog terug een luier aandoen.

JOSE : Ik heb geen rimpels en grijze haren en je moet niet zo met ons spotten, zout morsen is een ernstige zaak.

KATLEEN : Ma, toe zeg, ik heb al wel honderd keer zout gemorst en het huis staat nog recht, de auto is nog heel en iedereen is goed gezond. *(José grijpt de houten tafel - of eventueel het kastje - vast. Irma legt haar beide handen op haar hoofd.)* Wat krijg jij nu?

IRMA : Ik hou hout vast.

KATLEEN : *(Lachend.)* Ja, dat zie ik. Ik denk wel dat je dan beter hout neemt waar geen memel in zit.

JOSE : *(Kwaad.)* Lach maar hard meisje. Ik verzeker je dat je niet zal blijven lachen.

KATLEEN : Ma, je moet toegeven dat jullie het vandaag wel heel bont maken.

JOSE : Luister, ik wou het je eigenlijk voorzichtig vertellen, maar je vraagt er zelf om. *(Heel ernstig.)* Ik heb nog maar kort te leven.

IRMA : Nu lach je niet meer hé.

KATLEEN : Bedoel je...? Wil je zeggen dat...?

JOSE : Ja, ik moet sterven.

KATLEEN : Sterven?

IRMA : Ja, madame Zora heeft het zelf gezegd en Madame Zora heeft altijd gelijk.

KATLEEN : En wie is madame Zora?

JOSE : Awel, dat is die waarzegster.

KATLEEN : Waarzegster?

IRMA : Die zigeunerin die in die caravan woont naast die boerenmensen, Jaak Schiettegatte en Marie Bontekoe.

KATLEEN : Een waarzegster! Zeg, ik schrok nogal. Even dacht ik dat het echt waar was.

JOSE : Het is ook echt waar.

IRMA : En er is niets meer aan te doen, want toen ik terugkwam van madame Zora, ben ik ook nog onder een ladder doorgelopen.

KATLEEN : (*Ernstig.*) Dat is erger. Als de zaken zo staan is er inderdaad niets meer aan te doen. (*Spottend tegen José.*) Je hebt toch een testament gemaakt hoop ik.

JOSE : Lach maar. Als ik het hoekje omga, zal je wel anders piepen.

KATLEEN : (*Serius.*) Je hebt gelijk ma. (*Lachend.*) Als tante Irma in jouw plaats moet koken, dat overleven we niet.

JOSE : Is mijn kookkunst dan het enige dat hier telt?

KATLEEN : (*Knuffelt José. Serius.*) Maar bijlange niet ma. (*Dan spottend.*) Er is ook nog de was en de strijk en de schoonmaak. Nietwaar tante Irma?

(*Irma knikt lachend.*)

JOSE : (*Kwaad.*) Tante Irma, tante Irma, dat is jouw tante Irma niet. Irma is alleen maar een vriendin van mij en dus zeker geen tante van jou.

KATLEEN : Ik mocht van tante Irma 'tante Irma ' zeggen tegen tante Irma en als ik van tante Irma 'tante Irma' mag zeggen tegen tante Irma, dan zeg ik ook 'tante Irma' tegen tante Irma.

IRMA : Goed gezegd!

JOSE : Jij kon beter advocaat worden.

KATLEEN : Nee, ik word psychiater. Dan leer ik om te gaan met gekken zonder zelf krankjorum te worden.

JOSE : Ga liever de vaat doen.

KATLEEN : Dat kan je beter aan tante Irma overlaten.

JOSE : Dat zie je van hier. Irma laat altijd alles vallen.

KATLEEN : Scherven brengen toch geluk?!

(*José en Irma kijken elkaar aan.*)

JOSE : Komaan Irma, afwassen!!! Misschien is er nog een klein kansje dat we mijn leven kunnen redden. *(José en Irma af.)*

KATLEEN : *(Wrijft in haar handen.)* Voilà, nu moet ik lekker de vaat niet doen. Katleen, wat ben je toch ongelooflijk slim.

JOSE : *(José roept om het hoekje.)* Nu je de vaat niet moet doen, heb je tijd over om je kamer op te ruimen.

KATLEEN : Oh nee hé.

(José af. Katleen blaast de kaarsen uit en gaat dan af.)

(Korte tijdsoverbrugging. We zijn twee uur verder.)

KATLEEN : *(Op. Kijkt op haar horloge.)* Amai, ik ben twee uur bezig geweest met het opruimen van mijn kamer. Ik had beter de vaat gedaan.

OMA : *(op)* Je kijkt zo nors Katleen. Is er iets?

KATLEEN : Ik had het klaargespeeld dat ik de vaat niet moest doen en in plaats daarvan mocht ik mijn kamer opruimen.

OMA : Ach, je verjaart morgen en dan kan je de dag alvast beginnen in een opgeruimde kamer.

KATLEEN : Dat is waar. O, mijn verjaardag. Ik kan haast niet wachten tot morgen. Eindelijk word ik zeventien.

OMA : En weet je nu misschien eindelijk wat je graag van je oma zou willen als verjaardagscadeau.

KATLEEN : Een nieuwe auto?

OMA : Ok, maar dan moet je wel wachten tot ik de bank heb overvallen.

KATLEEN : Ok.

OMA : Even serieus nu. Wat zou je graag hebben?

KATLEEN : Wel oma, jij hebt nogal veel slaappillen, hé.

OMA : Ha nee, dat gaat niet door. Jij mag van mij pillen slikken zoveel je wil, maar de mijne krijg je niet, daar doe ik niet aan mee.

KATLEEN : Ik wil de pillen niet oma, ik zou graag de lege flesjes hebben.

OMA : O. En waarom?

KATLEEN : Ik ben bezig met het maken van een miniatuurwinkeltje en ik heb nog enkele mini-snoepbokalen nodig.

OMA : Ha. En die flesjes zijn daar precies voor geschikt.

KATLEEN : Inderdaad. Ik ben van plan die flesjes te vullen met allemaal mini-snoepjes.

OMA : Mmm, dat klink lekker. Ik denk dat ik nog enkele lege flesjes van slaaptabletten heb staan. En ik heb ook nog enkele zakjes met minisnoepjes liggen. Weet je wat? Ik zal de flesjes voor je vullen en dan zal ik ze daarna op je kamer zetten.

KATLEEN : Oma, je bent een schat.

OMA : En zoals elk jaar gaan we natuurlijk eens een lekker ijsje eten, op mijn kosten.

KATLEEN : Ik verheug me er nu al op.

OMA : Zeg, weet je nu ook al welk cadeau je aan je moeder gaat vragen?

KATLEEN : Ik wou haar eigenlijk vragen of ik meer mocht uitgaan.

OMA : Maar...?

KATLEEN : Och, ik weet zeker dat het van mijn ma toch niet mag.

OMA : Ha, maar je moet dat niet gewoon vragen.

KATLEEN : Ah nee, wat moet ik dan doen?

OMA : Je moet er gewoon voor zorgen, dat je mama zélf zegt dat je meer moet uitgaan.

KATLEEN : Dan zal ik eerst een cursus in wonderen moeten gaan volgen.

OMA : Daar is echt geen wonder voor nodig. Jouw moeder laten zeggen dat jij meer moet uitgaan, is zelfs heel simpel.

KATLEEN : (*Ongelovig.*) Werkelijk? Hoe dan? Met een toverdrankje of zo? (*Kijkt bedenkelijk naar oma.*) Zeg oma, jij bent toch geen heks die stiekem van die vieze toverdrankjes mengt?

OMA : (*Lacht.*) Voor zoiets heb ik geen vies toverdrankje nodig, alleen een beetje mensenkennis. (*Staat recht.*) Kom maar eens mee naar mijn kamer, dan leg ik je alles piekfijn uit.

KATLEEN : Zitten wij hier niet goed dan?

OMA : Nee, ik heb daarnet gezien, dat jouw moeder bezig is met het geven van kookles... aan tante Irma.

KATLEEN : (*Springt recht.*) Dan moeten we maken dat we hier weg zijn voordat we

moeten proeven.

OMA : Ja, haast je, want ik denk dat ik ze al hoor komen.

(Oma en Katleen snel af. José op. Er hangt spaghetti in haar haren en ze heeft een hete kookpot vast. Ze zet de hete pot haastig op tafel en blaast op haar vingers. Irma komt onmiddellijk na haar op. Irma hangt helemaal vol spaghetti. In haar haren, op haar schouders, in de zakken van haar schort. José en Irma dragen allebei een grote opvallende geluksbrenger -dit kan een kruis zijn of een cirkel met kleuren of een steen.)

JOSE : *(Steekt haar hand op.)* Daar blijven Irma en durf geen stap dichterblijven te zetten.

IRMA : Waarom?

JOSE : Jij bent een gevaar voor iedereen die jouw buurt komt.

IRMA : Hoor haar! Vertel me liever waarom jij met een hete pot tomatensaus rondloopt?

JOSE : Om die pot uit jouw buurt te houden.

IRMA : Waarom?

JOSE : Omdat die pot in jouw handen niet veilig is.

IRMA : Ochottekens toch. Wie zegt het? José, de allesbeterweter.

JOSE : Ach zo, Irma de niksweter. Ik ben toevallig niet diegene die zo stom is om spaghetti op te schudden.

IRMA : Als je spaghetti niet opschudt, hoe kan hij dan bloemig worden? Vertel me dat maar eens, madame weetal.

JOSE : Spaghetti moet je niet opbloemen, madame weetniks.

IRMA : Ha nee?

JOSE : Nee, aardappelen, die moet je opbloemen. Spaghetti doe je in een vergiet en dan blijf je daar gewoon af.

IRMA : Wie zegt dat?

JOSE : Het kookboek!

IRMA : Ah, ja?

JOSE : Ah, ja!

IRMA : *(Nors.)* Heu, het zou misschien wel eens kunnen dat je gelijk hebt. *(Komt*

ondertussen aarzelend, stapje voor stapje wat dichterbij de tafel.)

JOSE : Ik heb zeker gelijk. Je ziet zelf toch wel wat er gebeurt als je spaghetti opschudt.

Wat bezielde jou eigenlijk om zó hard met dat vergiet te schudden?

IRMA : *(Beteuterd.)* Die spaghetti plakte een beetje vast aan dat vergiet. *(Irma is ondertussen tot bij de tafel gekomen.)*

JOSE : Ja. En nu plakt hij een beetje vast aan mijn haar. *(José plukt de spaghetti uit haar haren en let ondertussen niet meer op Irma. Irma pakt snel de pot saus van de tafel en loopt er mee naar de deur.)* Nee, Irma!

IRMA : *(Draait zich om. Dreigend.)* Wat is er, ben jij misschien bang dat ik de tomatensaus ook nog ga opschudden? Zo stom ben ik niet nu ook weer niet.

JOSE : Nee Irma, maar ik heb toch liever dat je die pot rustig terug hier op tafel zet.

IRMA : *(Steekt haar kin uitdagend in de hoogte.)* Phoe! Ik zou niet weten waarom. *(Irma af. Van op de gang weerklinkt het gerammel van een kookpot die valt.)*

JOSE : *(Sluit haar ogen.)* Daarom! *(Zucht.)*

(Even blijft het stil. José trommelt ongeduldig met haar vingers op tafel. Dan Irma aarzelend op. Ze hangt vol met tomatensaus.)

IRMA : José? *(José antwoordt niet.)* De pot met tomatensaus is gevallen.

JOSE : Dat heb ik gehoord, ja.

IRMA : De vloer is een beetje vuil.

JOSE : En mijn behangpapier?

IRMA : *(Aarzelend.)* Daar is hier en daar wel een klein spatje op.

JOSE : Een klein spatje?

IRMA : Heu..., laat ons zeggen, middelmatig.

JOSE : Middelmatig hé?! Irma, ik heb pas vorige maand de gang opnieuw behangen. *(Gilt.)* Dat is nieuw behangpapier! Pas nieuw!

KATLEEN : *(Katleen op.)* Wat is hier aan de hand? *(Lachend.)* Tante Irma, hoe zie jij er uit?! Wat is er gebeurd?

JOSE : Tante Irma vond mijn behangpapier niet mooi.

KATLEEN : *(Niet-begrijpend.)* Behangpapier?

JOSE : Ja, ze vond het te wit. Daarom heeft ze het een beetje kleur gegeven... *(Kwaad.)*

met tomatensaus!

KATLEEN : Oeps!

JOSE : Ja zeker, oeps!

IRMA : Ik zal de boel maar eens gaan opruimen zeker?

JOSE : Je moest al bezig zijn. En denk maar niet dat ik je kom helpen. (*Irma af met gebogen hoofd. José haalt nog wat spaghetti uit haar haren.*) Jouw tante Irma is de nagel aan mijn doodkist. (*Katleen zwijgt. José kijkt niet begrijpend naar haar.*) Dat is straf. Waarom zeg jij nu niet dat ik dan tenminste al één nagel gratis heb? (*Katleen gaat zitten. José kijkt naar Katleen.*) Zeg Katleen, je bent zo ernstig. Je lacht niet eens met die stoot van tante Irma. Normaal zou jij plat liggen van het lachen.

KATLEEN : Normaal wel ja, maar nu heb ik geen zin om te lachen.

JOSE : Dan scheelt er iets, dat kan niet anders.

KATLEEN : Ja, er scheelt inderdaad iets.

JOSE : Oh, je trekt het jezelf aan dat ik ga sterven.

KATLEEN : (*Trekt een grimas.*) Bijlange niet.

JOSE : O?

KATLEEN : Zo bedoel ik het niet ma, alleen, ik heb nu andere dingen aan mijn hoofd. Ik zit met een probleem.

JOSE : Met een probleem nog wel. (*José gaat bij Katleen zitten.*) Zeg, je zit toch niet aan de drugs?

KATLEEN : Bijlange niet. Hoe kan dat nu met honderd frank zakgeld per week. En daarbij, drugs zijn al lang uit de mode. Met zoiets stoms hou ik mij trouwens niet bezig.

JOSE : Ik ben blij dat te horen. Maar, wil je me dan misschien duidelijk maken dat je in gezegende toestand bent? Of, beter gezegd, in ongezegende toestand?

KATLEEN : Dat zal dan wel ongezegend zijn, want zo dikwijls ga ik niet naar de kerk.

JOSE : Maar nee, ik bedoel dat je in verwachting bent.

KATLEEN : (*Kijkt haar moeder aan en trekt haar wenkbrauwen op.*) En wie is dan de vader?

JOSE : O mijn God, mijn dochter is in verwachting en ze weet niet eens wie de vader is.